

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., P.**, IČO: X., zastúpený: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnému: **J. M., nar. X., bytom U., o vymoženie 781,43 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5Er 159/2009, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2012, č. k. 15CoE 231/2012-88, takto

r o z h o d o l :

Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2012, č. k. 15CoE 231/2012-88, v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania **z a s t a v u j e .**

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa **z a m i e t a .**

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a .**

Povinnému sa náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku z Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila S., a. s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd uznesením zo 31.mája 2012, č. k. 5Er/159/2009-59, exekúciu zastavil. Prvostupňový súd v odôvodnení uznesení uviedol, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného zriaďovateľom S., a. s., so sídlom v B., sp. zn. SR 07773/09, vydaný na základe zmluvy o úvere č. 6201641, uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 17. januára 2008, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru. V bode 17 všeobecných podmienok poskytnutia úveru si zmluvné strany dohodli rozhodcovskú doložku.

Vzhľadom na povahu zmluvných strán, predmet podnikateľskej činnosti oprávneného a obsah zmluvy o úvere okresný súd zmluvu o úvere, uzavretú medzi účastníkmi konania, posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ust. § 52 Občianskeho zákonníka.

Po preskúmaní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy a zmluvných podmienok úveru, ktoré sú súčasťou zmluvy, súd zistil, že tieto obsahujú neprijateľnú podmienku, a to rozhodcovskú doložku. Súd prvého stupňa na prebiehajúce exekučné konanie aplikoval najmä ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady č. 93/13/EHS“).

Prvostupňový súd zistil, že povinný sa mohol s rozhodcovskou doložkou, ktorá bola upravená vo všeobecných podmienkach, oboznámiť pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah. Všeobecné podmienky boli vyhotovené oprávneným vopred pre všetkých spotrebiteľov, uzatvárajúcich rovnaký typ zmluvy v danom období. Povinný pri podpise zmluvy nemal možnosť dohodnúť sa na všeobecných podmienkach s oprávneným, mohol len celú zmluvu prijať alebo odmietnuť. Rozhodcovská doložka síce umožňuje každej zo zmluvných strán voľbu, či podá žalobu na všeobecný súd Slovenskej republiky alebo rozhodcovský súd, v prípade, ak podá žalobu dodávateľ na rozhodcovský súd, musí sa spotrebiteľ tomuto konaniu podrobiť. Súd mal za to, že toto ustanovenie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov okresný súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou, keďže nebola s povinným dohodnutá individuálne a núti povinného riešiť spory výlučne v rozhodcovskom konaní, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Vzhľadom na uvedené je toto ustanovenie zmluvy o úvere zo zákona neplatné.

Rozhodcovský súd rozhodol o pohľadávke oprávneného voči povinnému zo zmluvy o úvere a vydal rozsudok aj napriek tomu, že rozhodcovská doložka je neplatná, keďže ide o neprijateľnú podmienku. Exekučný titul bol teda vydaný rozhodcovským súdom na základe neplatného ustanovenia zmluvy, a teda celý exekučný titul bol vydaný v rozpore so zákonom. Ide teda o nulitný právny akt, ktorý nie je možné vykonať. Nie je teda naplnená podmienka vykonateľnosti exekučného titulu, na ktorý nedostatok súd prihliada z úradnej moci. Vzhľadom na to, že exekučný titul, na základe ktorého je vedená exekúcia, nie je

vykonateľným, okresný súd exekúciu zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 203 Exekučného poriadku a § 146 ods. 2 O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov exekúcie nepriznal.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením z 5. decembra 2012, č. k. 15CoE 231/2012-88 tak, že návrhy oprávneného na prerušenie konania zamietol a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Skôr, ako odvolací súd prejednal odvolanie oprávneného proti napadnutému uzneseniu, odvolací súd rozhodol o návrhoch oprávneného na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ a písm. c/, v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora zo 6. októbra 1982 vo veci CILFIT C-283/81 a na uznesenie zo 16. novembra 2010 vo veci Pohotovosť, s. r. o., proti Ivete Korčkovskej C-76/10. Poukázal aj na ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré zakotvuje zásadu, že exekučné konanie je možné prerušiť iba vtedy, ak to stanoví osobitný zákon. Takýmto osobitným zákonom je napríklad zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoRK“).

K ďalšiemu návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odvolací súd uviedol, že vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu považoval položené otázky oprávneným za neopodstatnené a irelevantné, pretože súd v predmetnom konaní neaplikuje priamo ustanovenia, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa upravené v Smernici Rady č. 93/13/EHS, a teda ani písm. g/ ods. 1 prílohy k tejto smernici, výklad ktorého ustanovenia oprávnený žiadal v prvej otázke. Súd v danom prípade predovšetkým aplikoval ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, týkajúce sa ochrany spotrebiteľov. Aj v prípade, ak by odvolací súd považoval oprávneným položené otázky za relevantné, judikatúra Súdneho dvora Európskej únie upravuje výnimky z povinnosti predložiť predbežnú otázku, týkajúcu sa práva Európskej únie, ak je súdom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok. Ide o prípady, ak existuje ustálená judikatúra Súdneho dvora Európskej únie a ak výklad a správna aplikácia práva Európskej únie je súdu úplne zjavná.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v predmetnom konaní nebol splnený žiadny predpoklad na prerušenie konania podľa vyššie citovaných ustanovení O. s. p. a Exekučného poriadku, preto odvolací súd oba návrhy oprávneného na prerušenie konania zamietol.

Odvolací súd ďalej prejednal odvolanie oprávneného proti uzneseniu okresného súdu, ktorým exekúciu zastavil. Poukázal na ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preskúmaním veci zistil, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá spotrebiteľská zmluva. Druhostupňový súd poukázal aj na Smernicu Rady č. 93/13/EHS; § 2 písm. a/ a b/, § 6 zákona č. 150/2004 Z. z., zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a § 53 ods. 1, ods. 2 a ods. 4, § 39 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd mal za to, že zmluva o úvere č. 6201641, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, obsahuje podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Takouto podmienkou je rozhodcovská doložka, ktorú okresný súd správne vyhodnotil ako neplatnú. V danom prípade rozhodcovská doložka je súčasťou Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (čl. 17), ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere. V posudzovanom prípade rozhodcovská doložka nie je v zmluve dojednaná individuálne, čo vyplýva aj z jej zaradenia do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako súčasť formulárovej zmluvy o úvere. Z uvedeného vyplýva, že takto dojednanou rozhodcovskou doložkou došlo k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa. Podpisom tejto zmluvy sa spotrebiteľ vopred vzdal práva na účinnú procesnú ochranu, či už z nevedomosti alebo nemožnosti ovplyvniť obsah zmluvy, čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľnou podmienkou. Takto dojednaná rozhodcovská doložka je podľa ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná, pričom toto ustanovenie je v súlade so Smernicou Rady č. 93/13/EHS.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),

- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 241 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Na základe právnej argumentácie uvedenej v dovolaní oprávnený navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu bola oprávnenému priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Oprávnený tiež navrhol, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predložil prejudiciálne otázky v znení, aký je uvedený v dovolaní. Oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2012, sp. zn. 15 CoE 231/2012-88, a to so zreteľom na uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený aj odvolanie v časti, ktorou dovolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ

v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo, vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu a odvolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2012 č. k. 15CoE 231/2012-88 v časti o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol už účastníkom konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých - tak, ako aj v tomto prípade - podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu zo 14. marca sp. zn. 3 Cdo 28/2013 a sp. zn. 3 Cdo 24/2013, ako aj z 25. marca 2013 sp. zn. 3 Co 7/2013) s tým, že a) odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa, b) rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania, a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa (ale je rozhodnutím odvolacieho súdu) a c) najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O. s. p.).

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoE 231/2012-88 podal včas oprávnený, zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 14. mája 2013 sp. zn. 3 ECdo 46/2013, 3 Co 44/2013, z 3. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 76/2013 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 34/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica, z určujúceho hľadiska išlo, ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom najvyšší súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., oprávneným napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania, podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 28. februára 2013 sp. zn. 2 Cdo 17/2013, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 ECdo 16/2013, z 24. mája 2013 sp. zn. 2 ECdo 90/2013, z 26. júna 2013 sp. zn. 2 Cdo 7/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2 ECdo 63/2013, z 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 58/2013, 14. mája 2013 sp. zn. 3 ECdo 46/2013, 3 Co 44/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 76/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 34/2013, 6. augusta 2013 sp. zn. 3 Cdo 2/2013 a 6. augusta 2013 sp. zn. 3 Cdo 45/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konšatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (vid' napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (vid' aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritóme rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol

podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami, vyplývajúcimi zo spisu.

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul, je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Tieto právne závery zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Osobitne k námietke oprávneného, že § 57 ods. 5 Exekučného poriadku (údajne) v znení účinnom v čase zastavenia exekúcie ukladal súdu, aby pri postupe podľa § 57 ods. 1

písm. g/ a k/ nariadil pojednávajúce, dovolací súd uvádza, že súd prvého stupňa exekúciu zastavil uznesením z 31. mája 2012, teda v čase, keď nebol povinný nariadiť pojednávajúce (túto povinnosť by mal až s účinnosťou od 9. augusta 2012 do 31. decembra 2012, pričom od 1. januára 2013 podľa § 58 ods. 2 Exekučného poriadku má súd možnosť, nie povinnosť, nariadiť v takomto prípade pojednávajúce, ak je to nevyhnutné pre objasnenie veci). Odvolací súd v danom prípade nenariadil odvolacie pojednávajúce, lebo mu to umožňovalo ustanovenie § 214 ods. 2 O. s. p. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z dvoch ostatných predpokladov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), za splnenia ktorých predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávajúce. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávajúce bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako najvyšší súd nevzhliadol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávajúce, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami, vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávajúci a za prítomnosti oprávneného a povinného.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Námietka oprávneného, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov rovnako nie je dôvodná.

K námietke oprávneného, že slovenský preklad čl. 3 ods. 3 bod 1. písm. q/ Smernice Rady 93/13/EHS nie je správny, najvyšší súd uvádza, že až do nadobudnutia účinnosti nariadenia Rady č. 216/2013 zo 7. marca 2013 o elektronickom uverejňovaní Úradného vestníka Európskej únie je právne záväznou jeho písomná podoba, ktorej vyhotovenia v slovenskom jazyku zabezpečuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 3 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie).

Oprávneným namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesné neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V odvolacom konaní oprávnený zaviniť, že sa konanie o jeho odvolaní muselo zastaviť, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 2 O. s. p.).

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd však nepriznal povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania, pretože povinný návrh na jej priznanie nepodal (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2014

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová